

Arrest

**nr. 50 537 van 29 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN MULDER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 januari 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 januari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 mei 2010 en 25 juni 2010.

1.3. Op 30 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, Y.(...) H.(...), bent een 54-jarige gehuwde, soennitische Afghaan van Tadjiekse origine. U studeerde in 1979 af als licentiaat economie aan de universiteit van Kaboel en werkte tot aan uw pensioen in 2009 bij de Nationale Bank van Afghanistan. Uw echtgenote werkt nog steeds bij het Ministerie van Justitie te Kaboel. U heeft vier kinderen, drie ervan bevinden zich bij uw echtgenote in Kaboel, maar uw 15-jarige dochter Sana is samen met u naar België gekomen.

U bent samen met uw dochter Sana naar België gevlucht omdat zij aan de basis lag van jullie problemen in Afghanistan. Het is namelijk zo dat politiecommandant Kodus van politiebureau 6 in Mahtab Qala in Kaboel-stad erop stond met uw dochter te huwen ook al is hij reeds gehuwd en is hij veel ouder dan uw minderjarige dochter Sana. In de maanden mizan en aqrab 1388 (sept-nov 2009) stuurde hij vijf à zes keren vrouwelijke familieleden van hem op jullie af die dan om de hand van uw dochter kwamen vragen. In aqrab (okt/nov) zei u tegen uw echtgenote dat ze hen definitief moest afwijzen en op 5 qaus (26 november 2009) werd u 's avonds gearresteerd door de soldaten van K.(...). U werd naar zijn politiekantoor gebracht waar u K.(...) voor de eerste keer in levende lijve zag. Een week lang werd u 's nachts gemarteld terwijl men u vroeg waarom u weigerde uw dochter uit te laten huwelijken aan K.(...). Drie nachten van de nachten dat u mishandeld werd was het K.(...) zelf die u bedreigde en u mishandelde. U zei dat uw dochter te jong was om te trouwen en dat ze nog verder wou studeren maar K.(...) antwoordde dat hij met haar wou trouwen. Hij bood u geld aan en zei dat hij geweld ging gebruiken als u weigerde. Na die week was u uitgeput en u beloofde K.(...) dat u uw familie zou proberen te overhalen om uw dochter toch met hem te laten trouwen. K.(...) gaf u een maand de tijd om met een positief antwoord af te komen maar in plaats hiervan besloot u met uw dochter te vluchten nadat u uw echtgenote en andere kinderen in veiligheid bracht in het huis van de tante van uw echtgenote in de wijk Jade Maywand te Kaboel. Eind qaus (tweede helft december 2009) verliet u Afghanistan en reisde u via Pakistan met het vliegtuig verder naar Europa. U vroeg asiel in België op 5 januari 2010. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door commandant K.(...) en u vreest dat uw dochter door hem ontvoerd zal worden.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is dat u geen enkel concreet bewijs voorlegt van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen én dat uw verklaringen onvoldoende overtuigend zijn om op zich voldoende bewijs te vormen.

Het valt namelijk op dat u zeer weinig weet over de persoon - commandant K.(...) - die aan de basis ligt van het feit dat uw gezin verscheurd raakte en u er toe dreef met uw minderjarige dochter Afghanistan te ontvluchten. Het feit dat u weinig over hem weet is des te opmerkelijker daar er ongeveer twee maanden lang (mizan en aqrab 1388) vijf à zes ontmoetingen tussen vrouwelijke familieleden van hem en uw echtgenote plaatsvonden in het kader van een huwelijksaanzoek.

Zo kent u noch zijn volledige naam, noch de naam van zijn ouders, noch de naam van zijn echtgenote (CGVS 2 vragen 41, 43, 44). Evenmin weet u tot welke etnie K.(...) behoort, hoelang hij al politiecommandant is of wat het beroep van zijn ouders is (CGVS 2 vragen 37, 40, 45). U weet evenmin of K.(...) broers of zusters heeft (CGVS 2 vraag 112). Nochtans zijn dit allemaal zaken die logischerwijze aan bod komen tijdens gesprekken met het oog op de bepaling van een geschikte huwelijkskandidaat in Afghaanse context. U kent geen andere familieleden van commandant K.(...) en u heeft geen idee over de juiste familieconnectie tussen commandant K.(...) en de vrouwelijke familieleden van hem die bij jullie thuis om de hand van uw dochter kwamen vragen (CGVS 2 vragen 20, 46, 47). U bent zelfs niet eens zeker hoeveel vrouwen het juist waren die om de hand van uw dochter kwamen vragen en u kent de namen niet van deze vrouwen (CGVS 2 vragen 20, 21). Logischerwijze mag men toch aannemen dat deze vrouwen zich zouden voorgesteld hebben toen ze jullie voor de eerste maal bezochten. Het feit dat uzelf beweert niet met hen gesproken te hebben omdat ze steeds door uw echtgenote ontvangen werden kan niet gebruikt worden als verschoningsgrond voor het feit dat u zo weinig weet over de familie van K.(...) in het algemeen. Gezien de ernst van de situatie kan men toch verwachten dat uw echtgenote u op de hoogte zou gebracht hebben van alle relevante details in verband met het huwelijksaanzoek door de vrouwelijke familieleden van commandant K.(...). Gezien de vrouwen vijf à zes keren met uw echtgenote overlegd hebben kan het niet aanvaard worden dat u – op een paar zaken na – haast niets weet over de achtergrond van commandant K.(...). Behalve het feit dat K.(...) in de wijk Khairkhana zou wonen bent u niet in staat om meer specifiek te zijn over zijn adres (CGVS 2 vraag 36). Gevraagd naar welke informatie u in het algemeen nog zou kunnen geven

over K.(...) antwoordt u 'niet veel, over zijn familie weet ik niet veel' (CGVS 2 vraag 111). Ondanks het feit dat u en uw echtgenote beiden meer geschoold zijn dan de gemiddelde Afghaan slaagt u er niet in om het door middel van uw verklaringen aannemelijk te maken dat het huwelijksaanzoek daadwerkelijk plaatsgevonden heeft. Van een geschoold persoon én tevens een bezorgde vader zou men meer interesse mogen verwachten in de achtergrond van een al dan niet gewenste huwelijkskandidaat.

U weet verder ook niet op welke manier commandant K.(...) ooit van het bestaan van uw dochter op de hoogte geraakt is terwijl dit logischerwijze toch ook aan bod moet gekomen zijn tijdens de gesprekken tussen uw echtgenote en de vrouwelijke familieleden van commandant K.(...) (CGVS 2 vragen 14, 15). Zelfs toen u opgesloten zat en commandant K.(...) zelf ontmoette is het hoe en waarom hij plots een oog op uw dochter liet vallen nooit aan bod gekomen tijdens jullie gesprekken. Uit uw verklaringen en houding lijkt het alsof u zich die vraag nooit zelf gesteld heeft wat toch ietwat vreemd overkomt. Nog opmerkelijker wordt het wanneer u niet eens met zekerheid kunt zeggen of uw dochter - ja dan nee - de vrouwelijke familieleden van K.(...) ontmoette. Als antwoord op de vraag die u hierover gesteld wordt zegt u 'ze heeft me toch niks gezegd, ik heb het [haar] niet gevraagd' (CGVS 2 vraag 54). Dat de verschillende bezoeken van die vrouwen en het feit of uw dochter daar dan - al dan niet - soms zou bij aanwezig geweest geen evidente wetenschap blijkt te zijn voor u doet af aan de waarachtigheid van het ganse gebeuren. Het lijkt evident dat u een spontaan antwoord zou kunnen geven over het feit dat uw dochter die vrouwen wel of niet heeft ontmoet. Als die ontmoetingen tussen die vrouwen en uw echtgenote werkelijk zouden hebben plaatsgevonden zou u ongetwijfeld wel in staat geweest zijn om te weten of uw dochter daar dan wel of niet bij aanwezig was. Deze hiaten en gebrek aan details in uw asielrelaas wijzen erop dat uw verklaringen in verband met het huwelijksaanzoek ongeloofwaardig zijn. Behalve het feit dat het overdag was heeft u ook geen enkel idee over de tijdstippen wanneer de vrouwen uw echtgenote bezochten om te spreken over het huwelijksaanzoek. Als u gevraagd wordt of u nog weet op welke dagen van de week de vrouwen kwamen antwoordt u ontkennend (CGVS 2 vragen 31, 34). Hoewel dit laatste op het eerste zicht een klein detail lijkt wordt het belang van het feit dat u dit niet weet toch verhoogd doordat u eerder al verklaarde dat uw echtgenote werkzaam is bij het Ministerie van Justitie van acht uur 's morgens tot vier uur in de namiddag (CGVS 1 vraag 96). Minstens had de vraag dan toch een belletje kunnen doen rinkelen of enkele spontane reacties uitlokken over het feit of deze ontmoetingen tijdens een vrije dag gebeurden of vóór of na de werkdag van uw echtgenote gezien u zei dat de vijf à zes ontmoetingen overdag gebeurden.

Ook het feit dat uw echtgenote tijdens uw één week durende detentie geen enkele poging ondernam om u te lokaliseren, te bezoeken of uw verdwijning aan te geven aan eender welke overheidsinstantie ondermijnt uw relaas. U zegt dat ze bang was (CGVS 2 vragen 103, 104, 105) maar tot op het moment dat u verdween geschieden de ontmoetingen met de familieleden van K.(...) volgens uw verklaringen op een vriendschappelijke manier zodat er geen enkele reden was voor uw echtgenote om bang te zijn. Wanneer u gevraagd wordt of u er niet aan gedacht had een 'jirga' bijeen te roepen om de problematiek te bespreken antwoordt u dat K.(...) u bedreigd had en dat u er met niemand mocht over spreken (CGVS 2 vraag 134) maar vòór uw detentie werd u toch niet bedreigd en toen had u er in principe nog alle kans toe een jirga bijeen te roepen toen u zag dat de ongewenste huwelijksaanzoeken bleven aanhouden. Het dient verder ook nog vermeld te worden dat het geen steek houdt dat u enerzijds zegt dat uw kinderen in Afghanistan niet meer naar school gaan omdat K.(...) hen zou kunnen herkennen maar dat u anderzijds zegt dat uw vrouw wel dagelijks naar het werk blijft gaan en dat dit geen probleem is omdat hij haar nooit gezien heeft en haar niet kent (CGVS 2 vragen 10, 11). In dit verband dient opgemerkt te worden dat het net uw vrouw is die het meeste in contact stond met de vrouwelijke familieleden van K.(...) en dat hij haar aldus logischerwijze veel gemakkelijker op het spoor zou kunnen komen. Wat uw andere kinderen in Afghanistan betreft geeft u verder geen enkele duiding over het feit waarop u zich baseert om te stellen dat K.(...) hen zou kunnen herkennen. Kortom, het is duidelijk dat uw relaas een gebrek aan logische samenhang vertoont. Gevraagd of u, nadat u Afghanistan verliet, nog iets hoorde over commandant K.(...) levert wederom een negatief antwoord op (CGVS 2 vraag 131). Nochtans zou men kunnen verwachten dat u zich via uw familieleden en vrienden of collega's in Kaboel over zijn doen en laten zou laten informeren. Het feit dat u dit niet doet over de persoon die verantwoordelijk was voor deze drastische wending in uw leven ondermijnt de ernst van uw asielaanvraag.

Na al uw verklaringen tijdens het gehoor bestudeerd te hebben kan samenvattend gesteld worden dat u onvoldoende een gegronde vrees aannemelijk heeft gemaakt wat de elementen betreffen die de kern van uw asielrelaas vormen. Meer zelfs, het lijkt erop dat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de

Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afgaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA-research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate 'Security Update' vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afgaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afgaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van anti-regeringselementen en de Afgaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afgaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Uit research van CEDOCA blijkt dat er door de grote internationale aanwezigheid in Kabul voldoende verslaggeving over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul bestaat en dat de veiligheidssituatie niet significant is gewijzigd sinds het UNHCR-advies van oktober 2008 (zie bijgevoegd antwoorddocument "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 19 november 2009). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. In de hoofdstad Kabul worden aanvallen uitgevoerd door de Taliban, doch in de hoofdstad KABUL wordt geen "open combat" gevoerd. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger eerder beperkt. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw "taskara" (Afgaans identiteitsbewijs) en de "taskara" van uw dochter neer alsook uw universitair diploma van de universiteit van Kaboel en uw werkbadge van de Nationale Bank van Kaboel. Deze documenten ondersteunen enkel uw identiteit dewelke niet betwist wordt. Deze door u voorgelegde documenten zijn echter niet in staat de bovenstaande appreciatie aangaande uw asielrelaas in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing omtrent de weigering van de vluchtelingenstatus te weerleggen. Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker, onder verwijzing naar artikels van Vluchtelingenwerk Vlaanderen en van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, aan dat de situatie in Kabul alleen maar verslechtert en dat aanslagen ook burgers kunnen treffen, ook al worden zij niet rechtstreeks geviséerd.

Bij het verzoekschrift worden volgende documenten gevoegd: een kopie van een identiteitsdocument (taskara) – niet vertaald, nota's van de advocaat (p. 6, 15, 17-19), twee artikels van Vluchtelingenwerk Vlaanderen en een artikel van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.3. Volgens verzoekers verklaringen verliet hij samen met zijn minderjarige dochter S. Kabul omdat zijn familie onder druk werd gezet door politiecommandant K. die met S. wilde huwen. Vrouwelijke familieleden van, de reeds gehuwde en veel oudere, commandant K. brachten een vijf à zestal bezoekjes aan verzoekers vrouw om het huwelijksverzoek te bespreken tot verzoekers vrouw het aanbod definitief afwees. Verzoeker werd hierop gearresteerd door de soldaten van K. en werd een week lang mishandeld en onder druk gezet om zijn dochter met K. te laten huwen. Verzoeker beloofde K. dat hij zijn familie ging trachten te overhalen om S. toch met hem te laten trouwen en kreeg hiervoor een maand bedenktime. Na zijn gezin te hebben ondergebracht bij een familielid, ontvluchtte verzoeker samen met zijn dochter S. Afghanistan.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zeer weinig weet over de persoon die aan de basis ligt van zijn vluchtaanleiding hoewel er nochtans vijf à zes ontmoetingen tussen vrouwelijke familieleden van hem en zijn echtgenote plaatsvonden in het kader van een huwelijksaanzoek, (ii) hij evenmin weet op welke manier de commandant ooit van het bestaan van zijn dochter op de hoogte is geraakt, of zijn dochter de vrouwelijke familieleden van K. ontmoette en op welke tijdstippen de vrouwen zijn echtgenote bezochten om te spreken over het huwelijksaanzoek, (iii) het opmerkelijk is dat zijn vrouw tijdens zijn één week durende detentie geen enkele poging ondernam om verzoeker te lokaliseren, te bezoeken of zijn verdwijning aan te geven aan eender welke overheidsinstantie, (iv) het onlogisch is dat verzoekers kinderen niet meer naar school zouden mogen gaan uit angst dat K. hen zou herkennen doch zijn vrouw anderzijds wel naar het werk blijft gaan omdat K. haar nooit gezien zou hebben en haar niet kent, (v) hij zich niet geïnformeerd heeft bij familieleden, vrienden of collega's over K., (vi) er voor burgers in de stad Kabul geen nood is aan subsidiaire bescherming, en (vii) zijn documenten, met name zijn taskara, de taskara van zijn dochter, zijn universitair diploma en zijn werkbadge, enkel zijn identiteit ondersteunen dewelke niet wordt betwist.

2.5. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn

vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in zijn hoofde aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande verzoeker Afghanistan samen met zijn minderjarige dochter S. zou verlaten hebben omwille van commandant K., stelt de Raad vast dat verzoeker niet in staat is precieze informatie te geven omtrent de spilfiguur in zijn asielrelaas en dat hij dit in wezen niet betwist. Verzoekers betoog dat de bestreden beslissing er op foutieve wijze van uitgaat dat er in de Afghaanse context bij huwelijksaanzoeken steeds veel informatie wordt gegeven over de voorgestelde huwelijkskandidaat, en het niet ongewoon is dat niet meer achtergrondinformatie wordt gegeven dan de naam en het beroep van de kandidaat, er inderdaad een vijftal gesprekken plaatsvonden maar deze telkens kortstondig waren en er veelvuldig ingegaan werd op de aangeboden som geld, de familie van verzoeker geen interesse had in het huwelijksaanbod nadat ondermeer zijn leeftijd en het feit dat hij reeds getrouwd was bekend waren, en men kan verwachten dat de echtgenote van verzoeker verdere vragen stelde inzake een huwelijkskandidaat die de familie ging afwijzen, hij met betrekking tot de etnie wel kon aangeven dat K. uit het noorden van Afghanistan afkomstig was en het feit al dan niet geschoold te zijn in deze context totaal irrelevant is, kan niet overtuigen. Van verzoeker wordt niet vereist dat hij de hele levensloop van commandant K. zou kennen doch wel mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij voldoende pertinente gegevens kan verstrekken over een huwelijkskandidaat die halsstarrig blijft aandringen, temeer het in casu een politiecommandant zou betreffen waarvan kan aangenomen worden dat die zich niet zomaar zal laten afschepen. Zo mag verwacht worden dat verzoeker wel degelijk op de hoogte is van de volledige naam van de huwelijkskandidaat en zijn etnie, zijn familie, inzonderheid de ouders, zijn echtgenote en het aantal kinderen dat hij heeft, en dat hij precies kan aangeven welke familieleden in opdracht van K. om de hand van de dochter S. vroegen. De vaststelling dat verzoeker karig is met informatie over de vermeende huwelijkskandidaat ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas.

De ongeloofwaardigheid wordt verder gevoed door de vaststelling dat verzoeker niet de minste toelichting kan geven over de wijze waarop de commandant op de hoogte zou zijn van het bestaan van de dochter S.. Dat de school waar zijn dochter werkte mogelijks bewaakt wordt door soldaten van K. en dat K. op deze manier op de hoogte zou zijn van het bestaan van dochter S. is niet aanvaardbaar. Verzoeker speculeert hier terwijl kan verwacht worden dat hij, zijn echtgenote en zijn dochter S. wel zullen nagegaan hebben op welke wijze K. van haar bestaan op de hoogte was, temeer zijn echtgenote verschillende keren, zij het kortstondig naar verzoekers zeggen, overlegd heeft met de familieleden die het huwelijksaanzoek deden zodat zijn echtgenote dit dan wel zou gevraagd hebben. Vermits de eer van zijn dochter hier op het spel staat kan verwacht worden dat verzoeker en zijn echtgenote dit wel onmiddellijk zouden hebben uitgezocht. Dat verzoeker het antwoord schuldig dient te blijven op de vraag hoe en wanneer de huwelijkskandidaat zijn dochter heeft ontmoet en zich hier beperkt tot speculatie ondermijnt andermaal zijn relaas.

Daarenboven is het bijzonder vreemd dat verzoeker niet de nodige voorzorgen zou hebben genomen ter bescherming van zijn familie tegen K., temeer hij zelf verwijst naar "een algemene vorm van corruptie in Afghanistan die misbruik toelaat" en dat zijn echtgenote op het ogenblik dat hij door vier gewapende soldaten in zijn huis werd gearresteerd niet meteen in actie schoot, vermits zij zelf tewerkgesteld is bij het Ministerie van Justitie en via connecties hulp en bijstand had kunnen inroepen. Van een vrouw wiens dochter dreigde uitgehuwelijkt te worden en wiens man hierdoor gearresteerd was, kan immers verwacht worden dat zij er alles aan zou doen om informatie over haar man te verkrijgen. Dienaangaande merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing terecht werd opgemerkt dat het opmerkelijk is dat zijn familie er niet aan gedacht had om een 'jirga' bijeen te roepen om de problematiek te bespreken, temeer daar de ontmoetingen met de familieleden van K. op een vriendschappelijke manier verlopen waren.

Dat zijn echtgenote ook nog verder bleef werken terwijl hun kinderen niet meer naar school mochten uit angst herkend te worden, is evenmin geloofwaardig aangezien uitgerekend zijn vrouw contact had gehad met de vrouwelijke familieleden van K. en hij via hen verzoekers echtgenote zou kunnen bereiken, zoals reeds opgemerkt in de bestreden beslissing. Gelet op het verweer dat verzoeker en zijn echtgenote geen enkel risico wensen te nemen inzake de veiligheidssituatie voor de kinderen, stelt de Raad zich dan ook de vraag waarom verzoekers echtgenote, op dat moment als alleenstaande ouder,

nog het risico nam om te gaan werken. Dat zij geen andere keuze had dan te gaan werken is niet aanvaardbaar en zet de vrees vanwege K. volledig op de helling.

Waar verzoeker nog aanvoert onmogelijk bewijzen te kunnen voorleggen, wijst de Raad er tenslotte op dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van zijn asielrelaas, maar dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit bovenstaande vaststellingen. Dat er voor verzoeker en zijn familie geen enkele reden bestaat om naar België te komen om economische motieven en hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

2.8. De bij het verzoekschrift gevoegde taskara toont enkel verzoekers identiteit en nationaliteit aan, elementen die in casu niet betwist worden.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.10. Verzoeker is verder van oordeel dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) (lees: c) van de vreemdelingenwet omwille van de situatie in Kabul.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het document "Subject Related Briefing Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" van 19 november 2009 concludeert dat er nog steeds regionale verschillen zijn in de veiligheidssituatie in Afghanistan, het conflict zich heeft uitgebreid, verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen, doch dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit het document blijkt immers dat in de hoofdstad Kabul weliswaar aanvallen worden uitgevoerd door de Taliban maar geen "open combat" wordt gevoerd, en dat de incidenten in de hoofdstad de vorm aannemen van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd enerzijds en zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen anderzijds. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt. Ook UNHCR vermeldt in het document "Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection" van 6 oktober 2008 Kabul niet als zijnde onveilig gebied.

In zoverre verzoeker aanvoert dat uit de artikels van Vluchtelingenwerk Vlaanderen en het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen blijkt dat de situatie in Kabul enkel maar verslechtert en dat aanslagen ook burgers kunnen treffen, ook al worden zij niet rechtstreeks gevisieerd, wijst de Raad erop dat, om aan de vereisten voor de toekenning van subsidiaire bescherming wegens oorlogsgeweld te voldoen, de situatie ter plaatse dient te voldoen aan de begrippen die daarvoor door de wetgever in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet worden geformuleerd. Uit de door verzoeker aangehaalde artikels kan niet worden afgeleid dat er in Kabul "willekeurig geweld" is, noch dat het om "oorlogsgeweld" gaat in internationaal mensenrechtelijke zin. De gerichte aanslagen in de stad Kabul, waarbij de gewone Afghaanse burgers niet worden gevisieerd, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, belopen niet tot 'protacted armed confrontation' zoals vereist door het additionele protocol bij de Conventie van Genève van 1949 en zoals beschreven in de definitie van een 'non-international armed conflict' van het International Committee of the Red Cross (ICRC). Verzoeker toont niet in concreto aan dat de conclusies en de analyses van de commissaris-generaal betreffende de veiligheidssituatie in Kabul-stad onjuist zouden zijn.

De verwerende partij laat op 12 oktober 2010 aan de Raad een update geworden betreffende de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul in de periode november 2009 en augustus 2010 ("Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" van 17 augustus 2010"). Hieruit blijkt dat het geweld in de stad Kabul vanaf 2010 zodanig is afgenomen dat de veiligheidssituatie in de stad rustig kan genoemd worden. De AEG's richten hun energie op andere locaties en beperken zich in de hoofdstad tot occasionele, grote, aandachttrekkende aanslagen. Uit de beschikbare informatie blijkt

derhalve dat er op dit moment in de hoofdstad Kabul voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat, in het licht van de recente informatie over verzoekers plaats van herkomst Kabul-stad, verzoeker niet in aanmerking komt voor het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, stelt de Raad vast dat in het administratief dossier geen andere elementen voorhanden zijn waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter van vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS